

Arrest

nr. 234 517 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 oktober 2015, verklaart er zich op 3 november 2015 een eerste maal vluchteling. Op 30 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bij 's Raads arrest nr. X van 11 maart 2019 werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd.

1.2. Op 1 april 2019 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 30 september 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent het sjiitische geloof aanhangig. U bent geboren in de stad Mashhad, gelegen in de provincie Khorasan e-Razavi van de Islamitische Republiek Iran. U woonde er tot uw tiende, waarna u samen met uw familie door de Iraanse overheid gedwongen werd om te verhuizen naar het vluchtelingenkamp bij de stad Torbat-e-Jam, eveneens gelegen in de provincie Khorasan-e-Razavi, waar u verbleef tot uw vertrek uit Iran in 2015. Omdat de Iraanse autoriteiten uw Iraanse verblijfsvergunning bijhielden en ze u hier slechts een kopie van gaven, vreesde u naar Syrië of naar Afghanistan te worden gestuurd. U besloot ook om Iran te verlaten omdat u als Afghaanse vluchteling geen rechten had en u er geen toekomst kon uitbouwen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd omdat u sjiïet bent. Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: twee Iraanse verblijfskaarten, Iraanse verblijfskaarten van uw familie, de Iraanse werkvergunning van uw vader, uw Iraanse werkvergunningen, de reisvergunning van uw vader, de taskara van uw vader, Iraanse schooldocumenten, vijftien foto's en een briefomslag.

Op 30 oktober 2018 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat u niet aannemelijk had gemaakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken.

U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De beslissing van het CGVS werd door de RvV bevestigd.

Op 1 april 2019 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U bleef vasthouden aan uw verklaringen over uw nationaliteit en uw verblijf als Afghaans vluchteling in het kamp in Torbat-e Jam. U wijzigde echter uw verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familieleden. U stelt nu dat u een broer en een zus hebt die in Kabul wonen. Tot slot verwees u naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan die u illustreerde aan de hand van foto's die u hebt afgeprint van het internet. Daarnaast legde u nog volgende documenten voor: een attest van het UNHCR België waarin bevestigd wordt dat u als Afghaans vluchteling geregistreerd was in Iran, e-mail verkeer tussen meester Ahmadzadah en het UNHCR België, een brief van een sociaal assistent die stelt dat twee tolken hebben bevestigd dat u het Hazara dialect uit Afghanistan spreekt, kopieën van de amayesh 14 kaarten van familieleden, een kopie van enkele bladzijden van het Afghaans paspoort van A.K., kopieën van taskara's van familieleden, een kopie van een huwelijksboekje en een brief van meester Ahmadzadah.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legde in het kader van uw eerste verzoek een attest voor van een psychologe, doch er werd geoordeeld dat nergens uit het attest bleek dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. U legde in het kader van uw huidig verzoek geen bijkomende stukken voor. U verklaarde enkel dat het psychologisch niet goed met u gaat (Verklaring Volgend Verzoek dd. 6 september 2019, vraag). Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw bewering dat u een Afghaans staatsburger bent. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw nationaliteit en uw verblijf als Afghaan in het vluchtelingenkamp in Torbat-e Jam (Verklaring Volgend Verzoek d.d. 6 september 2019, vraag 6 en 10). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Dat u uw broer R. en uw zus K. in Kabul wonen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 6 september 2019, vraag 15) is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige overtuigende stukken heeft gestaafd (zie infra). U maakte in het kader van uw eerste verzoek trouwens geen enkele melding van uw broer R. en uw zus K.. U verklaarde destijds dat u een broer had genaamd Y. en twee zussen, Ra. en Z. (CGVS eerste verzoek dd. 12 januari 2018, p. 15 en Verklaring DVZ eerste verzoek, p. 7, vraag 17). Op iemand die internationale bescherming vraagt rust echter de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt over uw familiale samenstelling en de verblijfplaatsen van uw familieleden, hetgeen u niet hebt gedaan.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.

Dat de door u voorgelegde kopieën van amayeshkaaren, taskara's, een huwelijksboekje en enkele bladzijden van een Afghaans paspoort daadwerkelijk toebehoren uw familie kan geenszins worden vastgesteld. Bovendien betreft het enkel kopieën waarvan de bewijswaarde uiterst beperkt is. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het CGVS dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Afghaanse documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde Iraanse documenten (zie infra).

Betreffende de brief van V.D.R. van het UNHCR België die aan uw raadsman is gericht, dient te worden opgemerkt dat dit document niet kan volstaan om op te wegen tegen en afbreuk te doen aan de vaststellingen die het CGVS en de RvV in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming hebben gedaan aangaande uw nationaliteit en de documenten die u toen neerlegde. Zo blijkt uit het e-mail verkeer tussen uw advocaat en het UNHCR België dat de inlichtingen werden ingewonnen op basis van kopieën van uw amayesh 10 kaart, uw amayesh 7 kaart en kopieën van de amayesh 12 kaarten van uw ouders, uw zussen Ra. en Z. en uw broer. U hebt de (kopie van) uw amayesh 7 kaart echter nooit voorgelegd op het CGVS of de DVZ. Tijdens uw eerste verzoek legde u een kopie voor van uw amayesh 10 kaart en uw amayesh 8 kaart. Bovendien wordt op de kopieën van beide door u voorgelegde amayesh kaarten vermeld dat u geboren bent op 01.01.1363 (Perzische kalender, stemt overeen met 21 maart 1984 volgens onze kalender) terwijl op het UNHCR attest 15 juli 1987 als geboortedatum staat vermeld. Tijdens uw eerste verzoek legde u trouwens inconsistente verklaringen af over uw werkelijke geboortedatum (CGVS eerste verzoek dd. 12 januari 2018, p. 4 en dd. 19 september 2018, p. 3, 4 en 14). Ook het feit dat er in het kader van uw vorige verzoek geen bewijskracht werd gehecht aan de kopieën van uw amayeshkaart relateert de betrouwbaarheid en waarachtigheid van de op deze kaart geschraagde inlichtingen.

Daarenboven blijkt uit het schrijven dat hetgeen hierin bevestigd wordt niet gebaseerd is op inlichtingen vanwege UNHCR zelf doch wel op een Iraanse overheidsdatabase. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa

met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afghaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afghaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afghaan.

Betreffende de brief van uw sociaal assistent waarin verklaard wordt dat twee tolken zouden bevestigd hebben dat u het Hazara dialect van Afghanistan spreekt dient opgemerkt dat dit geen objectieve bron is. Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u trouwens dat u het Farsi (dialect van het Perzisch dat gesproken wordt in Iran) de taal is die u het beste machtig bent (CGVS eerste verzoek dd. 12.01.2018, p. 4 en 12) om dan tijdens het tweede onderhoud plots te verklaren dat u het Hazaragi dialect van het Dari aan het spreken was; allerm minst consistent dus (CGVS eerste verzoek 9 september 2018, p. 6). Wat betreft het verzoek van uw sociaal assistent om u te horen met bijstand van een tolk die het Hazaragi machtig is dient opgemerkt dat dit niets wijzigt aan alle voorgaande vaststellingen betreffende uw nationaliteit. Indien u voornoemd dialect al zou machtig zijn dient opgemerkt dat niet kan worden vastgesteld waar en met welke doeleinden u dit dialect van het Perzisch hebt aangeleerd.

De brief van uw advocaat bevat geen elementen die nog niet werden besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel "2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het motiveringsbeginsel", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een e-mailbericht van zijn raadsman aan UNHCR d.d. 14 januari 2019 (stuk 2) en een e-mailbericht van UNHCR aan zijn raadsman met bijlage (stukken 3 en 4).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota zijn geboorteakte en een attest van gezinssamenstelling neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Waar verzoeker de schending inroept van artikel “2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat artikel 2 van voormelde wet van 29 juli 1991 niet in paragrafen is onderverdeeld. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Op 3 november 2015 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij zijn hele leven als Afghaanse vluchteling in Iran heeft verbleven. Hij besloot om Iran te verlaten omdat hij er geen rechten had en er geen toekomst kon uitbouwen. Hij voert aan dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij vervolging vreest wegens zijn sjiitische geloofsovertuiging. Op 30 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Bij 's Raads arrest nr. 218 081 van 11 maart 2019 werd de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 1 april 2019 dient verzoeker onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran zoals uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij voegt toe dat hij een broer en een zus heeft die in Kabul wonen. Hij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan de hand van foto's die hij heeft afgeprint van het internet (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Tevens legt hij de volgende bijkomende stukken voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): een attest van UNHCR België en Luxemburg waarin wordt bevestigd dat verzoeker werd geregistreerd als Afghaanse vluchteling in Iran, e-mailverkeer tussen zijn raadsman en UNHCR België en Luxemburg, een brief van zijn sociaal assistent, kopieën van de “Amayesh 14”-kaarten van zijn familieleden, een kopie van enkele bladzijden van het paspoort van zijn in Kabul verblijvende zus K., kopieën van de taskara's van familieleden, een kopie van een huwelijksboekje en een brief van zijn raadsman. Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.5. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran door zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In zoverre verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in zijn eerdere verklaringen betreffende zijn Afghaanse nationaliteit en zijn verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming louter volharden in en voortbouwen op verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden ten tijde van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de geloofwaardigheid van deze verklaringen niet kan herstellen. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen rechtsmiddelen meer kan aanwenden tegen 's Raads beoordeling in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen enkele melding maakte van zijn broer R. en zijn zus K., die volgens zijn verklaringen in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in Kabul zouden wonen:

“Dat u uw broer R. en uw zus K. in Kabul wonen (Verklaring Volgend Verzoek dd. 6 september 2019, vraag 15) is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige overtuigende stukken heeft gestaafd (zie infra). U maakte in het kader van uw eerste verzoek trouwens geen enkele melding van uw broer R. en uw zus K.. U verklaarde destijds dat u een broer had genaamd Y. en twee zussen, Ra. en Z. (CGVS eerste verzoek dd. 12 januari 2018, p. 15 en Verklaring DVZ eerste verzoek, p. 7, vraag 17). Op iemand die internationale bescherming vraagt rust echter de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt over uw familiale samenstelling en de verblijfplaatsen van uw familieleden, hetgeen u niet hebt gedaan.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bang was om van deze broer en zus en hun verblijf in Kabul melding te maken, dient vastgesteld dat deze beweerde angst allerminst een afdoende verschoning vormt voor het onvermeld laten van deze broer en zus en hun beweerde verblijf in Kabul ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker laat immers na uiteen te zetten waarom hij bang zou zijn geweest om deze broer en zus en hun verblijf in Kabul te vermelden; hij komt immers niet verder dan te verklaren dat hij de asielprocedure niet kende en dat hij naar “andere mensen” heeft geluisterd, zonder *in concreto* toe te lichten wie hem wat zou hebben gezegd/aangeraden en waarom hij dit advies heeft gevolgd. Het onder verwijzing naar een rapport van UNHCR aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn beroepsprocedure bij de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming evenmin melding maakte van deze broer en zus en hun beweerde verblijf in Kabul, terwijl redelijkervijze kan worden aangenomen dat verzoeker op dat moment wel degelijk al wist dat hij in het kader van de asielprocedure, gelet op de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust, alle voor zijn verzoek om internationale bescherming relevante elementen aan de asielinstanties kenbaar moet maken.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming een

persoonlijk onderhoud te organiseren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker kreeg tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken ruimschoots de kans om alle elementen die hij noodzakelijk, relevant en nuttig achtte in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming aan te brengen. Op de vraag of hij nog iets wenste toe te voegen, antwoordde verzoeker enkel als volgt: *"Ik vraag om mijn dossier opnieuw te onderzoeken en mij te begrijpen. Psychologisch gaat het niet goed met mij"* (administratief dossier, stuk 7, "verklaring volgend verzoek", verklaring 22). Ook laat verzoeker na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten welke elementen hij tijdens een eventueel persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog zou hebben willen uiteenzetten/toelichten en/of waarom hij deze elementen niet in onderhavig verzoekschrift kan uiteenzetten/toelichten. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

2.3.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen en evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

Inzake de kopieën van Amayeshkaarten, taskara's, een huwelijksboekje en enkele bladzijden uit een Afghaans paspoort stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Dat de door u voorgelegde kopieën van amayeshkaarten, taskara's, een huwelijksboekje en enkele bladzijden van een Afghaans paspoort daadwerkelijk toebehoren uw familie kan geenszins worden vastgesteld. Bovendien betreft het enkel kopieën waarvan de bewijswaarde uiterst beperkt is. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het CGVS dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Afghaanse documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde Iraanse documenten (zie infra)."

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan erop te wijzen dat hij deze documenten heeft voorgelegd en dat de commissaris-generaal de authenticiteit ervan niet heeft nagegaan. Verzoeker gaat er echter verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten.

Waar verzoeker nog stelt dat hij omtrent deze documenten niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dient herhaald dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken ruimschoots de kans kreeg om alle elementen die hij noodzakelijk, relevant en nuttig achtte in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming aan te brengen, ook betreffende de door hem voorgelegde documenten. Verzoeker laat in onderhavig verzoekschrift na *in concreto* uiteen te zetten welke bijkomende informatie hij betreffende deze documenten tijdens een eventueel persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou hebben willen verschaffen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Inzake de informatie die door UNHCR België en Luxemburg aan verzoekers raadsman werd bezorgd, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Betreffende de brief van V.D.R. van het UNHCR België die aan uw raadsman is gericht, dient te worden opgemerkt dat dit document niet kan volstaan om op te wegen tegen en afbreuk te doen aan de vaststellingen die het CGVS en de RvV in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming hebben gedaan aangaande uw nationaliteit en de documenten die u toen neerlegde. Zo blijkt uit het e-mail verkeer tussen uw advocaat en het UNHCR België dat de inlichtingen werden ingewonnen op basis van kopieën van uw amayesh 10 kaart, uw amayesh 7 kaart en kopieën van de amayesh 12 kaarten van uw ouders, uw zussen Ra. en Z. en uw broer. U hebt de (kopie van) uw amayesh 7 kaart echter nooit voorgelegd op het CGVS of de DVZ. Tijdens uw eerste verzoek legde u een kopie voor van uw amayesh 10 kaart en uw amayesh 8 kaart. Bovendien wordt op de kopieën van beide door u voorgelegde amayesh kaarten vermeld dat u geboren bent op 01.01.1363 (Perzische kalender, stemt overeen met 21 maart 1984 volgens onze kalender) terwijl op het UNHCR attest 15 juli 1987 als geboortedatum staat vermeld. Tijdens uw eerste verzoek legde u trouwens

inconsistente verklaringen af over uw werkelijke geboortedatum (CGVS eerste verzoek dd. 12 januari 2018, p. 4 en dd. 19 september 2018, p. 3, 4 en 14). Ook het feit dat er in het kader van uw vorige verzoek geen bewijskracht werd gehecht aan de kopieën van uw amayeshkaart relativeert de betrouwbaarheid en waarachtigheid van de op deze kaart geschraagde inlichtingen.

Daarenboven blijkt uit het schrijven dat hetgeen hierin bevestigd wordt niet gebaseerd is op inlichtingen vanwege UNHCR zelf doch wel op een Iraanse overheidsdatabase. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afgaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn, dat de Afgaanse autoriteiten ook vaak smeergeld vragen en dat er gevallen bekend zijn van Iraniërs die erin geslaagd zijn om een Afgaans paspoort te kopen om zich uit te geven voor Afgaan."

Opnieuw komt verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift niet verder dan erop te wijzen dat hij deze documenten heeft voorgelegd en dat de commissaris-generaal de authenticiteit ervan niet heeft nagegaan. Er kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld (zie *supra*). Verder voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de pertinente motivering van de commissaris-generaal dat de informatie van UNHCR België en Luxemburg is gebaseerd op de kopieën van de Amayeshkaarten en dus geenszins op originele en authentieke stukken, dat verzoekers geboortedatum geenszins eenduidig is, dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat aan de kopie van zijn Amayeshkaart geen bewijswaarde kan worden toegekend en dat de inlichtingen afkomstig zijn van een Iraanse overheidsdatabase terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran, zeker met betrekking tot documenten in verband met Afghanistan. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind.

Inzake de brief van verzoekers sociaal assistent motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat hieruit geenszins onomstotelijk blijkt dat verzoekers talenkennis zijn Afgaanse nationaliteit en/of zijn verblijf als Afgaanse vluchteling in Iran alsnog zou bevestigen:

"Betreffende de brief van uw sociaal assistent waarin verklaard wordt dat twee tolken zouden bevestigd hebben dat u het Hazara dialect van Afghanistan spreekt dient opgemerkt dat dit geen objectieve bron is. Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u trouwens dat u het Farsi (dialect van het Perzisch dat gesproken wordt in Iran) de taal is die u het beste machtig bent (CGVS eerste verzoek dd. 12.01.2018, p. 4 en 12) om dan tijdens het tweede onderhoud plots te verklaren dat u het Hazaragi dialect van het Dari aan het spreken was; allerm minst consistent dus (CGVS eerste verzoek 9 september 2018, p. 6). Wat betreft het verzoek van uw sociaal assistent om u te horen met bijstand van een tolk die het Hazaragi machtig is dient opgemerkt dat dit niets wijzigt aan alle voorgaande vaststellingen betreffende uw nationaliteit. Indien u voornoemd dialect al zou machtig zijn dient opgemerkt dat niet kan worden vastgesteld waar en met welke doeleinden u dit dialect van het Perzisch hebt aangeleerd."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de brief van verzoekers raadsman geen element bevat dat nog niet werden besproken.

Bovendien stelt de Raad vast dat de door verzoeker voorgelegde foto's van en zijn verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan niet relevant zijn, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Afgaanse nationaliteit. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de situatie in Kabul. De Raad wijst dienaangaande op hetgeen hij oordeelde in zijn arrest nr. 218 081 van 11 maart 2019:

"2.2.17. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden Afghaanse nationaliteit en aan haar bewering dat zij als Afghaans vluchteling in een vluchtelingenkamp in Iran leefde, waardoor de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij, door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen, het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In dit kader benadrukt de Raad nog dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke nationaliteit, herkomst en achtergrond van verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële problemen en situatie en over de vraag of zij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is."

Verder stelt de Raad vast dat de door verzoeker ter terechtzitting neergelede geboorteakte en attest van gezinssamenstelling (rechtsplegingsdossier, stuk 7) evenmin kunnen worden beschouwd als elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zo dient er vooreerst op gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn geboortedatum. In zijn arrest nr. 218 081 van 11 maart 2018 oordeelde de Raad daaromtrent als volgt:

"2.2.8. Daar waar verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar geboortedatum niet van aard is om haar Afghaanse nationaliteit in twijfel te trekken, temeer gezien haar uitleg dat de Iraanse autoriteiten zelf de geboortedatum kiezen wanneer iemands ouders ongeletterd zijn, meent de Raad dat de loutere opmerking van verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten zelf de geboortedatum kiezen wanneer iemands ouders ongeletterd zijn geenszins afdoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Immers kan dit niet verklaren waarom zij aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij geboren werd op 6 juli 1985, om zich vervolgens te corrigeren naar 15 juli 1987, om dan op het Commissariaat-generaal weer plots te verklaren dat zij geboren werd op 15 tir 1364 (6 juli 1985 volgens de gregoriaanse kalender), hierbij opmerkend dat er een fout werd gemaakt op haar Iraanse documenten en er overal 15 tir 1363 staat (6 juli 1984 volgens de gregoriaanse kalender), terwijl uit haar Iraanse documenten dan weer blijkt dat zij werd geboren op 1 favardin 1363 (21 maart 1984)."

In de ter terechtzitting voorgelegde documenten wordt gesteld dat verzoeker werd geboren op 15 juli 1987. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud (gehoor) op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij werd geboren op 6 juli 1985 en dat de toen door hem voorgelegde Iraanse documenten foutief vermelden dat hij op 15 tir 1363 (gregoriaanse kalender: 6 juli 1984) werd geboren, waar de door hem tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorgelegde Iraanse documenten vermelden dat hij werd geboren op 1 favardin 1363 (gregoriaanse kalender: 21 maart 1984). Dat de geboorteakte en het attest van gezinssamenstelling dan weer vermelden dat verzoeker werd geboren op 15 juli 1987, doet afbreuk aan de authenticiteit van de inhoud ervan en bijgevolg eveneens aan de bewijswaarde van deze documenten en aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Bovendien stemmen de op de akte van gezinssamenstelling vermelde geboortedata van verzoekers broer Y. en zijn zussen R. en Z. niet overeen met zijn verklaringen. Op 3 februari 2016 verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 10, stuk 22, "verklaring DVZ", verklaring 17) dat zijn broer Y. toen 23 jaar oud was, hetgeen maakt dat hij geboren zou zijn in het jaar 1993, terwijl de akte van gezinssamenstelling vermeldt dat Y. geboren is in 1992. Betreffende zijn zus R. verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij toen 27 jaar oud was, hetgeen betekent dat zij in het jaar 1989

zou zijn geboren, terwijl de akte van gezinssamenstelling vermeldt dat zij werd geboren in het jaar 1987. Over zijn zus Z. verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij toen 25 jaar oud was, hetgeen maakt dat zij in het jaar 1991 zou zijn geboren, terwijl de akte van gezinssamenstelling vermeldt dat zij werd geboren in het jaar 1988.

Eveneens dient vastgesteld dat bij verzoeker in het attest van gezinssamenstelling wordt vermeld dat verzoeker op normale wijze is vertrokken (*"sortie normale"*), terwijl verzoekers broer R. en zus K., die hij pas voor het eerste vermeldde in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming (zie *supra*), nergens in dit attest worden vermeld. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, wanneer verzoeker in dit op 11 december 2019 uitgegeven attest wordt vermeld met de opmerking dat hij op normale wijze is vertrokken, ook zijn naar Kabul verhuisde broer en zus in dit attest zouden worden vermeld eventueel met een opmerking inzake de wijze van hun vertrek, *quod non*. De Raad wijst er bovendien op dat uit de voorgelegde kopie van enkele bladzijden van het paspoort van verzoekers zus K. (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat K. zou zijn geboren op 30 juli 1988, terwijl verzoekers zus Z. volgens het attest van familiesamenstelling zou zijn geboren op 23 januari 1988. Het is geheel ongeloofwaardig dat verzoekers moeder ongeveer een half jaar na de geboorte van haar dochter Z. zou zijn bevallen van een volgende dochter K.

Het voorgaande klemmt des te meer daar in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming eveneens werd vastgesteld dat verzoekers kennis over zijn etnische origine en over de oorspronkelijke regio van herkomst van zijn familie gebrekkig is en dat zijn verklaringen over zijn familienaam en zijn Amayeshkaart onaannemelijk zijn.

Er dient bovendien gewezen op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, temeer in het geval van documenten met betrekking tot Afghaanse vluchtelingen, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

Met betrekking tot de legalisatie door de Belgische ambassade te Teheran, dient erop gewezen dat deze legalisatie zelf vermeldt dat de authenticiteit van de inhoud van het document er niet door wordt gewaarborgd.

Gezien het voorgaande vormen deze geboorteakte en het attest van gezinssamenstelling geenszins elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en doen zij, integendeel, eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende zijn Afghaanse nationaliteit en zijn beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran.

2.3.8. Waar verzoeker verwijst naar rapporten en verweer voert zoals hij dit reeds deed tijdens zijn beroepsprocedure in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, met name betreffende de bewegingsvrijheid van Afghaanse vluchtelingen in het Iraanse vluchtelingenkamp en twee arresten van de Raad (verzoekschrift, p. 12-18), dient erop gewezen dat de Raad zich daaromtrent reeds heeft uitgesproken in zijn arrest nr. 218 081 van 11 maart 2019:

"Waar zij verder nog algemene informatie bijbrengt over de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp (bijlage 2 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad evenwel dat voor zover verzoekende partij hiermee wil aantonen dat haar verklaringen over de levensomstandigheden in het kamp stroken met de algemene informatie die hierover beschikbaar is, verzoekende partij hiermee geen enkele afbreuk doet aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit wel degelijk besloten kan worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde Afghaanse nationaliteit en haar jarenlange verblijf in een Afghaans vluchtelingenkamp in Iran. De Raad wijst verzoekende partij er nog op dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen.

Wat betreft ten slotte nog de verwijzing van verzoekende partij naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad er evenwel op dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. De Raad onderstreept dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze dient te worden beoordeeld."

Het louter hernemen hiervan in onderhavig verzoekschrift, werpt geenszins een ander licht op deze beoordeling. Zoals hoger reeds gesteld, resten er verzoeker geen rechtsmiddelen meer inzake de beoordeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

2.3.9. Aangezien, gelet op het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit en zijn beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran, kan hij niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

“Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij een standaardonderzoek heeft gevoerd in plaats van een specifiek onderzoek naar de levensomstandigheden van verzoeker in Iran, diens familie in Afghanistan, hoe zijn familie in Afghanistan is terechtgekomen en welke omstandigheden zij daar leven.

De verwerende partij houdt ten onrechte geen rekening met de kwetsbaarheid van verzoeker. Gezien het feit dat een deel van verzoekers familie in Afghanistan verblijft en de preciaire verblijfssituatie voor Afghanen in Iran, diende de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar de nationaliteit van verzoeker zich soepeler stellen en verzoeker de mogelijkheid te geven om ook middels verklaringen diens nationaliteit aan te tonen.”

Dit klemmt des te meer daar verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat en/of op welke wijze hij in het kader van zijn eerste en/of onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming niet of onvoldoende de kans zou hebben gekregen om zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit en zijn beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran aan de hand van zijn verklaringen aannemelijk te maken.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER